

A mi Világunk

HARGHITA MEGYE TANÁCSA

Harghita Megyei Szociális és
Gyermekvédelmi Vezérgazgatóság

2026.
~ JANUÁR – MÁJUS ~

Az angyalok köztünk járnak

Vannak történetek, amelyek mellett nem lehet szó nélkül elmenni. Nem hangosak, nem látványosak – a mindennapok peremén zajlanak, ott, ahol a legkeményebb a küzdelem. Ott, ahol az elhagyott gyermeket sajátként gondozzák, ahol az édesanya helyett is szeretni próbálnak, ott, ahol az élet-halál kérdésben megküzdnek minden percért.

Ebben a riportsorozatban négy hivatásos nevelőszülő történetét mutatjuk be, rendre. Négy emberét, akik nem a könnyebb utat választották. Olyan gyermekek gondozását, nevelését vállalták, akiknek az élete már a kezdetektől törékeny volt: súlyos rendellenességekkel, betegséggel, bizonytalansággal, kilátástalansággal terhelve. Ők azok a kollégák, akiket joggal nevezhetünk hősöknek – vagy akár köztünk járó angyaloknak. Nem azért, mert nem félnek. Nem azért, mert nincs bennük kétség, hanem azért, mert minden nap újra és újra úgy döntenek: maradnak. Küzdenek. Szeretnek. Számukra minden perc próbatétel. Minden lélegzetvétel, minden apró javulás győzelem. Ez a sorozat róluk szól. És azokról a gyerekekről, akikért nap mint nap harcolnak. Akik a nevelőszülők áldozatos munkájának köszönhetően új esélyt kaptak. Az első történet főszereplői egy fiatal, egyedülálló nő és egy csecsemő, akinek az életére az orvosok nem mertek ígéretet tenni.

(Az illusztrációkat AI-al generáltuk.)

Kecskés Orsolya-Izabella tavaly novemberben lett hivatásos nevelőszülő. Azért választotta ezt a pályát, mert tudta, képes szeretetet és törődést nyújtani olyan gyermekeknek, akiknek ez nem adatik meg a vér szerinti családjuk részéről. Egy tízhónapos csecsemőt nevel, aki egy teljesen reménytelen kimenetelű műtéten esett át,

és aki most – hála az odaadó, figyelmes és pontos gondozásnak – jól van. Kecskés Orsolya elvégezte a nevelőszülői munkához szükséges képzést, és nem tétozott, amikor értesítették, hogy elhelyeznének nála egy súlyos szívrendellenességben szenvedő 6 hónapos babát. Megértette, hogy a csecsemő nagy műtét előtt áll, és úgy döntött, mellette lesz a nehéz pillanatokban. Novemberben vitte haza a babát, aki pár hét alatt teljesen be-
lopta magát nemcsak az Orsolya, hanem az édesanya lelkébe is. A műtét idén februárra volt tervezve, így Orsolya a kicsivel együtt befeküdt a Marosvásárhelyi Megyei Sürgősségi Kórházba.

– Az orvosok teljes körű vizsgálatot végeztek, mely másfél héten át zajlott. Kiderült, hogy a babának nem a szívével van baj, hanem egy összetett rendellenességről van szó, mely inkább a tüdejét és a máját érinti. A jobb lábából teljesen hiányzik a fő ütőér, ebből kifolyólag a tüdő és a máj a szükséges vérellátás kevesebb, mint 25 százalékát kapta. Ezen kívül hiányzik a lépe is, a mája pedig rendellenesen jobb és bal felől helyezkedik el. A vizsgálatok végével a kezelőorvos azt mondta: nem lehet műteni, él, ameddig él... Haza akartak küldeni – mondta a fiatal nő, s hangjában még mindig cseng a kétségbeesés, és ugyanakkor az a makacs remény, ami csak a lehetetlen kimenetelű helyzetekben levő emberek hangjából áradhat. Elmondása szerint ott, a kórház falai között

szembesült azzal, hogy ezt a diagnózist újszülött korában kellett volna orvosolni, és ennek érdekében a csecsemő már volt a marosvásárhelyi kórházban, de sajnos akkor meghűlt, és ez lehetetlené tette a műtét végrehajtását.

Az esély

Mikor a kétségbeesés úrrá lett volna Orsolyán, jött a belgyógyászatról egy orvos, aki hasonló műtéteket végzett Franciaországban, és vállalta, hogy megpróbálja megműteni a csecsemőt. A hét órás műtét jól

sikerült – bár ezt csak egy elő-műtétnek nevezte az orvos, hozzátéve, hogy majd 5–6 éves korában szükség lesz egy újabb beavatkozásra. A baba nyakába egy elosztót helyeztek, mely megnyitja a vérkeringést a máj és a tüdő irányába. A fiatal nő a műtét alatt, és az azt követő két napon, amíg a baba az intenzív osztályon volt, egy panzióban fizetett szobát, és onnan járt be látogatni a kicsit. – Az intenzív osztályról a baba a kardiológia egy elkülönített osztályára került, és minden kitűnően haladt. Mindannyian reménykedtünk, a szervezete nagyon jól reagált a 15 perfúzióra, amit naponta kapott – tudtuk meg a nevelőszülőtől.

Újabb komplikációk

A megpróbáltatások nem értek véget, a baba annyira jól volt, hogy hét nap múlva az orvosok a perfúziót kettőre csökkentették. Ezzel egy időben komplikációk léptek fel. A baba vérnyomása megnőtt, a feje megdagadt, a szív körül víz, a kis gyomrában pedig vér gyűlt össze. Altatást javasoltak, hogy le tudják szívni a felgyülemlett vizet a szívtájékról, de várni kellett, mert egy harmadik altatást a baba szervezete nem bírta volna meg. Ismét visszarakták a 15 perfúziót. Egy hét alatt felszívódott a szív körüli víz, de a hasüregből nem tűnt el a vér. Az orvosok ismét műtétről beszéltek, de várni kellett... A műtőorvos olyan beavatkozást javasolt,

amilyent még nem csinált a 30 éves orvosi pályáján, és aminek nem látta a pozitív kimenetelét. A kisbaba életre volt hivatott: két és fél hét után orvosi beavatkozás nélkül felszívódott a vér a hasüregből és Orsolya újból reménykedett. Összesen 7 hetet voltak kórházban, egy héttel a hazajövetelük előtt újabb kezelést írtak fel, por formájában.

Tíz hónapos, boldog baba

A csecsemő most is ugyanazt a por alapú kezelést kapja percre pontosan, mint a kórházban. Lassan visszatért a bőre színe és jobb vérkeringése. Megtanult bízni is, most már nem sír egy egyszerű ruhcseré miatt, nem retteg attól, hogy újabb orvosi vizsgálat vár rá... Azóta voltak már az egy hónapos el-

lenőrzésen, ahol mindent rendben találtak az orvosok. – Most jönnek a fogai, fáj neki, de úgy csináljuk, hogy ne tudja mi a sírás. Megpróbálom szeretni az édesanyja helyett is – mondta a nevelőszülő. Arra is kitért: szükség esetén a baba kizárólag orvos által felírt gyógyszert szedhet, nagyon kell vigyázni arra, hogy milyen gyógyszert kap a vásárhelyi kórházban felírt kezelés mellett – mondta a nevelőszülő. A fiatal nő arról is beszélt, hogy ha újra döntés előtt állna, ugyanezt az utat választaná, hiszen ennek a kisbabának is szüksége van egy szerető családra. A nevelőszülő a reményeiről is beszélt: bízik abban, hogy eljön az idő, amikor a kisfiú óvodába, aztán előkészítőbe, majd iskolába fog járni, és ha lesz kistestvére – akár neki születik, akár a gondjaira bíznak majd egy másik gyermeket – szeretni fogja, és egy szép gyermekora lesz.

IV-ik Vers-és Prózamondó Fesztivál a Csányi Alapítvány szervezésében

Az esemény vezérgondolata: az anyanyelvet használni kell ahhoz, hogy élő maradjon

A Hargita megyei gyermekvédelmi rendszerből idén hat fiatal vett részt a Magyarországon zajló IV-ik Vers-és Prózamondó Fesztiválon, február 27. – március 1. között. A kulturális eseményt a Csányi Alapítvány Kaposvári Közösségi Háza szervezte, a Magyar Agrártudományi Egyetem (MATE) közreműködésével. Kedvezményezettjeinket Bálint Éva kolléganőnk kísérte el. A rendezvény mottójaként Kányádi Sándor gondolatát választották: „A vers az, amit mondani kell”. Kányádi gondolata a költészetet a „művészet” szintjéről emberi szükségletté emeli, melyben erkölcsi parancs rejlik: az anyanyelvet „mondani” – használni kell ahhoz, hogy élő maradjon.

A rendezvényen az 53 előadó produkcióját tíz fős zsűri értékelt, a nézőközönséget pedig több, mint száz fő alkotta. A versünnepen dr. Elekes Zoltán, intézményünk vezérigazgatója fellépőként és zsűritagként is jelen volt: péntek este a Truba-moll zenekar – melynek egyik alapító tagja – fergeteges koncertet tartott a MATE dísztermében. A Truba-moll tagjai – dr. Elekes Zoltán, Bíró Imre, Kovács István és Majla Géza saját dalokat, valamint az általuk megzenésített versekből mutattak be egy csokorral – a fiatalok így hangolódtak rá a következő két napon át zajló megmérettetésre. A kétnapos versenyen a gyermekeink kitűnő eredményeket értek el: kettő közülük bronz, kettő ezüst, kettő pedig arany minősítéssel tért haza. Színvonalas teljesítményükért a két arany minősítésben részesülő kedvezményezettünk meghívást kapott a Csányi Alapítvány két másik jelentős rendezvényére,

az áprilisban sorra kerülő Életút Fesztiválra és a Hagyományos Összművészeti Táborba, melyet idén nyáron XX-ik alkalommal tartanak meg. A Vers-és Prózamondó Fesztiválról különleges élménnyel tért haza Paradicza Mária kedvezményezettünk, aki a verseny alatt hatalmas sikert aratott a saját szerzeményével. A dalt közösen elénekelte a szombat délutáni műhelyfoglalkozás keretében a Csányi alapítvány által támogatott fiatalokból álló, Könyvespolc nevet viselő együttesrel is. A közös éneklést is nagy siker övezte, ezért azt tervezték, hogy a dalt újra színpadra viszik az áprilisi Életút Fesztiválon is. A hétvége gazdag volt élményekben: a jó eredmények, a kreatív műhelymunkák, a tanulságos, fiataloknak szóló színházi előadás, a Szabó Balázs Bandája által megzenésített Radnóti vers, a Bájoló közös éneklése a Deseda öreg fa-hídján, a mély beszélgetések mind-mind feledhe-

tetlen pillanatokat jelentenek a gyermekeink számára. Intézményünk igazgatója, a résztvevő fiatalok és kollégák hálával a lelkükben tértek haza. Ráműtettek: hihetetlen az a sok támogatás, bátorítás, élmény, és nem utolsósorban, a lehetőség kibontakozására, melyet a Csányi Alapítvány nyújtott és nyújt folyamatosan a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság kedvezményezettjeinek! Köszönjük szépen!

Balázs Bence: érdekes volt megtapasztalni, hogy a megzenésített versek új jelentést, mélységet kaptak

A IV-ik Vers-és Prózamondó Fesztivál egyik Hargita megyei résztvevője, Balázs Bence így számol be a hétféle élményeiről: „Az idej, ezúttal negyedik alkalommal a Csányi Alapítvány által megszervezett kaposvári versfesztivál ismét egy izgalmas, programokban változatos és élménydús esemény volt, ami 2026. febr. 27. és márc. 1-je között zajlott. A kaposvári csányisok nagy vendégszeretettel fogadtak bennünket idén is, első este megvacsoráztunk, majd elfoglaltuk szálláshelyünket a Magyar Agrártudományi Egyetem (MATE) kaposvári campusán, akivel együttműködésben valósult meg ez az ünnepi eseménysorozat. Ugyancsak az első estéhez tartozott Truba-moll zenekar koncertje. Számomra egy nagyszerű, ellazító és egyben bemelegítő koncert volt! Ellazító a hosszú utunk után és bemelegítő a másnapi verseny tematikájára, ami nem más volt, mint a versek és dalok közötti kapcsolatok, átjárhatóság, dalokat

versként szavalni, illetve verseket megzenésíteni. Az igazgató úrék műsorát kifejezetten élveztem, valósággal új jelentést, mélységet kaptak azok a versek, amelyeket megzenésítettek. Az első versenynapunk során, mint ahogy a másodikon is, tetszőlegesen választhattuk ki, hogy a versből dal/dalból vers-produkciót, vagy a +1 szabadon választott versünket szavalhattuk. Rendkívül érdekes volt ezúttal is, hogy dalszövegek, versek milyen újabb, mélyebb vagy alternatív értelmezést tudnak kapni. A délelőtti versenyprogramot követően ellátogattunk Kaposvár egyik legjobb természeti nevezetességére, a Deseda-tóhoz, ahol egy pár verset, köztük a Radnóti írta Bájolót is elénekeltük! Délután műhelyfoglalkozások vártak ránk, a színházi és beszédtechnikai, a versillusztrációs és mozgásgyakorlatos csoportok, melyek közül én az elsőhöz csatlakoztam. Itt külön betekintést nyerhettünk a színházi élet, mindennapok és a színész attitűd, gyakorlatok világába, melyek sokat tágitották ismereteinket. A verseny második fordulóján is, hasonlóan az elsőhöz, szoros verseny volt a résztvevők között, rengeteg kreatív produkció és előadási mód került terítékre, ami kifejezetten izgalmasnak bizonyult! A díjazásra kora délután került sor, ahol bronz-, ezüst- és aranyminősítésekkel díjazta mind a kicsik korosztályánál (10-16 év), mind pedig a nagyoknál (17-23 év) a zsűri a versenyzőket! Összességében el tudom mondani, hogy ismét egy kifejezetten jó élménnyel gazdagodhattam a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság és a Csányi Alapítvány által, amiért hálámat és köszönetemet fejezem ki!” zárta a gondolatait a fiatal.

Lélekemelő nőnap zenei ajándék a Truba-moll zenekartól

A nemzetközi nőnap alkalmából a Truba-moll zenekar különleges műsorral ajándékozta meg a munkaközösségünket. A zenekar tagjai – intézményünk vezérigazgatója, Elekes Zoltán, valamint Bíró Imre, Majla Géza és Kovács István pedagógusok a művészi elhivatottságukkal és szívből jövő előadásukkal nemcsak magas színvonalú zenei élményt nyújtottak, hanem bensőséges, lélekemelő hangulatot is teremtettek. A felcsendülő dallamok és az előadók érzékeny tolmácsolása olyan ünnepi atmoszférát varázsolt, amely közelebb hozta egymáshoz a közösség tagjait, és méltó módon fejezte ki a nők iránti tiszteletet és megbecsülést. Hálásan köszönjük ezt a felemelő zenei ajándékot, és bízunk benne, hogy a jövőben is részesei lehetünk hasonlóan szép és közösségformáló pillanatoknak.

Konferencia: Határon átnyúló áldozatsegítés

Március 13-án zajlott Székelyudvarhelyen a Határon átnyúló segítségnyújtás és áldozatsegítés című konferencia, melyet a budapesti Magyar Asszonyok Érdekszövetsége, a székelylengyelfalvi Kézenfogva Egyesület, a Kézdivásárhelyi Nők Egyesülete valamint a Székelyudvarhely Polgármesteri Hivatala szervezett. A konferencia célja, hogy erősítse a határon átívelő együttműködést az áldozatsegítés és jogi segítségnyújtás területén, valamint bemutassa a magyarországi és romániai szakemberek tapasztalatait. A rendezvénynek az Agora Rendezvényközpont konferenciaterme adott otthont. A konferencián rangos vendégek és előadók voltak jelen.

Szakács-Paál István, Székelyudvarhely polgármestere köszöntötte a jelenlevőket, majd Áldozatsegítés és jogi segítségnyújtás – határon innen és túl címmel előadást tartott Diamantopoulosné dr. Kenyeres Gabriella, az Igazságügyi Minisztérium Igazságügyi Szakmai Irányítási Főosztályának főosztályvezetője, ezt követően dr. Dávidné Hidvégi Julianna klinikai szakpszichológus, az Igazságügyi Minisztérium tanácsadója az áldozatok számára nyújtott érzelmi segítségnyújtás című előadása következett.

Az áldozatsegítés romániai tapasztalatairól Katona Lóránt, a Székelyudvarhelyi Helyi Rendőrség megbízott igazgatója és Csiszér Csaba kollégánk, a Bántalmazott, elhanyagolt és kizsákmányolt gyermekek sürgősségi befogadó és intervenció központjának vezetője beszélt. Elhangzott: Romániában az áldozatsegítés rendszere az elmúlt években sokat fejlődött, főleg az Európai Unió irányelveihez való igazodás következtében. A bűncselekmények sértettjei ma már jogi, pszichológiai és szociális

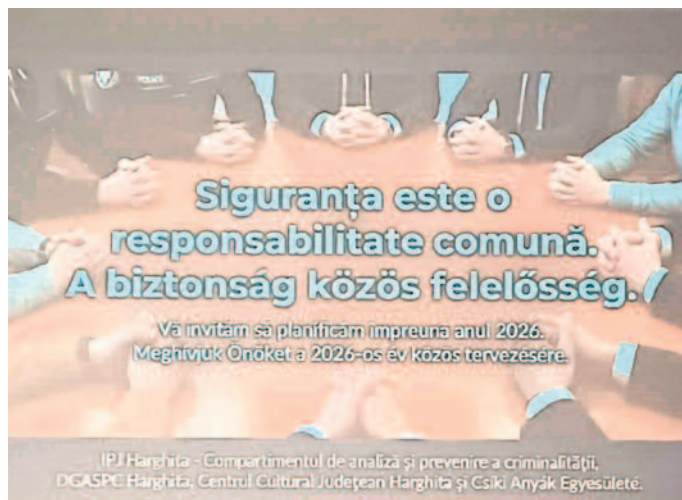
támogatást is kérhetnek, különösen családon belüli erőszak, emberkereskedelem vagy súlyos erőszakos cselekmények esetén. A szakemberek rámutattak, hogy sok áldozat számára továbbra is nehéz segítséget kérni, az, az érintettek félnek a megbélyegzéstől vagy a megtorlástól. Különösen igaz ez a családon belüli erőszak esetében, ahol az áldozatok gyakran gazdaságilag vagy érzelmiileg is függenek az elkövetőtől. Pozitív tapasztalatként megjegyezték, hogy egyre több civil szervezet és állami intézmény működik együtt,

megjelentek olyan szolgáltatások, mint az ingyenes tanácsadás, a védett otthon vagy a pszichológiai támogatás. Rövid szünet után érdekes panelbeszélgetés következett Együtt erő vagyunk! – Határtalan jogi segítségnyújtás címmel. A rendezvény lehetőséget teremt arra, hogy a szakmai szereplők megosszák jó gyakorlataikat, és közösen keressenek hatékony megoldásokat az áldozatok – különösen a bántalmazott és kiszolgáltatott személyek – támogatására.

Folytatódik az intézményi és civil összefogás: minikonferencia a családon belüli erőszak megelőzéséért

„Otthon, biztonságban!” címmel zajlott április 21-én a Harghita Megyei Kulturális Központ könyvtártermében a Csiki Anyák Egyesülete által szervezett minikonferencia, melynek keretében szakemberek boncolgatták a családon belüli erőszak jelenségét és annak megelőzését. A rendezvényt Gergely Orsolya szociológus, egyetemi docens moderálta.

A tavaly november 25. – december 10. között zajló, addig példátlan intézményi- és civil összefogásnak örvendő kampányunkban szerepet vállalt a Csíki Anyák Egyesülete is. A védtelenek bántalmazása mélyen megérintette a civilszervezet tagjait, akiket megalakulásuk óta foglalkoztatnak a szociális problémák. Ennek következtében, a december 9-i kerekasztal beszélgetésen egy önszorgató csoport indítását vállalták, Lipeczky Erna Andrea leendő lelkipályozó vezetésével. A minikonferencia megnyitóján a partnerintézmény, a Hargita Megyei Rendőr-felügyelőség Bűnelemző és bűnmegelőzési szakosztályának munkatársa, Kovács Róbert rendőr-felügyelő úgy értékelte: a rendőrségi statisztika bizonyítja, hogy a tavalyi közös kampányunk gyümölcsözőnek bizonyult. A Csíki Anyák Egyesületének képviselője, Tiboldi Beáta a civilszervezetek szerepéről beszélt az anyák és gyermekek

támogatásában, Lipeczky Erna-Andrea pedig az önszorgató csoport szerepét és munkáját vázolta. Ezt követően Radu Rita rendőr-felügyelő a rendőrségi beavatkozásról, a távoltartási rendeletről és az elektronikus nyomkövetésről tájékoztatót. Radu Rita aláhúzta, hogy a múlt évben a rendőrök pszichológiai képzésen vettek részt, hogy empatikusabbak legyenek, ugyanakkor erőfeszítéseket tesznek annak érdekében is, hogy legyőzzék a nyelvi akadályokat. A rendőrségi beavatkozás utáni támogatás lépéseit, valamint a szociális szolgáltatásokat munkatársunk, Gál Katalin vázolta. A rendezvény utolsó mozzanataként volt kolléganőnknek, Csikós Katalinnak, a Szívdobbanás Egyesület képviselőjének a vallomását halhatták a jelenlevők. A Csikós Katalin kendőzetlenül beszélt a traumákkal tele gyermekkoráról és élő példaként mutatott rá arra, hogy létezik kiút a bántalmazásból.

Jól indult az év Tamás Zsoltnak: négy hónap, öt verseny, négy dobogó

Jól indult a 2026-os év is a 13 éves kedvezményezettünknek, Tamás Zsoltnak, a csíkszentdomokosi Judo Sportklub Csíkszentdomokos judokájának. Az év első négy hónapjában Zsolt öt rangos versenyen vett részt, ebből négyalkalommal dobogóra állt: egy aranyat, három bronzérmét és egy 5-ik helyezést hozott haza a megmérettetésekről.

A február elején zajló szegedi (Magyarország) ELSŐ BETON MAGYAR KUPÁN Zsolt aranyérmét szerzett az 55 kg-os súlykategóriában. Fontos megjegyezni azt, hogy a kis sportoló tartja a színvonalat: az ELSŐ

BETON MAGYAR KUPÁN a múlt évben vett részt először, és akkor is aranyéremmel tért haza. Február végén jól szerepelt a beszercei „Poarta Transilvaniei” Kupa nemzetközi cselgáncsversenyen, amelyen a

rajthoz álló judokák száma meghaladta a 600-at, akik több mint 50 klubból érkeztek Romániából, Moldovai Köztársaságból és Lengyelországból. Erről a versenyről Zsolt bronzéremmel tért haza. Március 13–15 között a bukaresti országos döntőn a súlycsoportjában Zsolt megszerezte a harmadik helyet és elhozta a bronzérmét. Március végén Szebenben, a rangos Miado's Kupa nemzetközi cselgáncstornán szintén harmadik helyezést ért el. Ezen a megmérettetésen is közel 600 versenyző indult, több, mint 40 sportklub színeiben. A szentdomokosi judokák ezen a versenyen is helyt álltak, Zsolt itt is a dobogó harmadik fokára lépett. Április közepe tájt a Szarajevóban megrendezett idei European Hopes Tournament első állomásán 21 ország 574 sportolója lépett tatamira. A rendkívül erős mezőnyben csíkszentdomokosi csapat 6 judokája – köztük Tamás Zsolt képviselte Romániát. Mint azt a kedvezményezettünk edzője, Szócs László megjegyezte, a színvonal elképesztően magas volt, egy apró hiba is komolyan befolyásolhatta a végeredményt. Ezen a versenyen Zsolt az előkelő 5-ik helyezést érte el. Az edző úgy értékeli, hogy a fiú rendkívül komolyan, kitartóan dolgozik és számára irányt mutat a cselgáncs. – Zsolt nagyon sokat fejlődött, a hozzáállása pedig jó eredményeket generált, nagyon kevés gyermek éri el ezt az eredményt – mondta az edző. Hozzátette: hosszútávú céljai vannak Zsolttal, és ezeket a hosszú távú célokat rövidtávú célokkal tartják

fenn. Szócs László úgy véli, gyermekkorban meg kell tanulni a siker és a kudarc kezelését, éppen ezért Zsolttal is dolgoznak ezen. – Akinek hosszútávú céljai vannak, annak fel kell tudnia dolgozni a sikert is és a kudarcot is – nyomatékosított az edző. A tavalyi és az idei évben elért eredményekre hivatkozva, az edző elárulta: Zsolt számára versenyekben gazdag periódus következik: magyarországi, törökországi, makedóniai, azerbajdzsáni versenyeken szándékoznak részt venni, ugyanakkor, különböző edzőtáborokba és a tengerre is el akarja vinni fiút. – Ha így halad, 3–4 éven belül világbajnokságra mehet, ami közelebb viszi majd az olimpiához. Úgy vélem, 6 év múlva olimpikon lehet – mondta Szócs László. Az edző pontosított: – Akkor már nyilván egy országos klub tagja kell, hogy legyen, de teszek érte, hogy bejusson a bukaresti vagy a kolozsvári klubba. Büszkeséggel töltönek el az eredményei, és a hivatásos nevelőszülők is teljes mellszélességgel támogatják. Nem engedjük el a kezét akkor sem, ha egyetemre megy. Az ő életútját nem szabad derékba törje az, hogy a gyermekvédelmi rendszer kedvezményezettjeként nő fel. Teszünk arról, hogy ne érezze magát kevesebbnek, mint bármelyik másik gyermek. Azt gondolom, hogy senki sem tehet arról, hogy hova született, de azért igenis tehet, hogy milyen ember lesz belőle, és milyen eredményeket ér el az életben – zárta a gondolatait az edző.

Tamás Zsolt 2019-ben, 6 évesen kezdett cselgáncs edzésekre járni. 2024-ben a román országos versenyen harmadik helyezést ért el, a paksi (Magyarország) Atom kupáról pedig arany éremmel tért haza. 2024-et aranyéremmel fejezte be, 2025-öt és 2026-ot aranyéremmel kezdte. Nagy álma, hogy kijusson az Európai Kupára és az Olimpiai Játékokra. Felnőttként gyerekedző szeretne lenni, hogy átadhassa azt a tudást, amit ő megszerzett. A kis sportoló üzenete a gyermekek és fiatalok számára: – Mozduljatok ki a komfortzónátokból és válasszatok egy nektek megfelelő sportot, amit szeretnétek. Fontos sportolni, mert önuralomra tanít és segít kezelni a nehéz helyzeteket.

Saját dallal nyert különdíjat a kedvezményezettünk

Tehetséggel, kitartással és bátorsággal hívta fel magára a figyelmet a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság egyik fiatal kedvezményezettje, Paraditza Mária, aki saját szerzeményével ért el kiemelkedő sikereket a Csányi Alapítvány rendezvényein.

A fiatal lány februárban vett részt a Csányi Alapítvány hagyományos Versünnepén, ahol az „Idegen” című saját dalával arany minősítést szerzett. A produkció sikere nyomán meghívást kapott az alapítvány egy másik rangos eseményére, az április 24–26. között megszervezett Életút Fesztiválra is. A rendezvény keretében megtartott „Színezd ki a világot” elnevezésű versenyen különdíjjal ismerték el teljesítményét. Mária elmondása szerint a zene iránti érdeklődése a Covid-időszak alatt mélyült el. Ekkor kezdett el gitározni tanulni, ugyanakkor szintetizátoron is játszani kezdett. Az „Idegen” című dal szövege „egy ideig ott motoszkált” a fejében, majd, amikor dolgozni kezdett rajta, két nap alatt megszületett a dalszöveg. Mint mondta, a szöveggel egyidőben formát öltött a dallam is, majd sokat gyakorolta gitárral, amíg megszületett a végső változat. A fiatal elmondása szerint egy másik dalt készült előadni februárban, és az, hogy végül a saját dalára esett a választása, spontán döntés volt. – A Versünnepen különböző szekciókban dolgoztunk, én az Elekes Zoltán igazgató úr szekciójába kerültem és megemlésttem neki a dalt. Az igazgató úr bátorítására

előadtam. Mellettünk voltak a Könyvespolc zenekar tagjai és jelezték, hogy tetszik nekik, ezért felajánlottam, hogy énekeljük együtt. Örömmel vállaltak – mondta a lány.” Mária szerint a februári fellépés hozzájárult az önbizalma fejlődéséhez. – Jó érzés volt, hogy a produkcióm arany minősítést kapott, jó volt megtapasztalni, hogy a zenekar tagjai szívesen dolgoznak velem és örömmel töltött el az, hogy a saját dalommal a Csányi Alapítvány egy újabb hagyományos programjára nyertem részvételt – fogalmazott. Mint mondta, az áprilisi Életút Fesztivál szintén maradandó élményt jelentett számára. – Izgalmas, élményekben gazdag program volt és nagyon örülök a különdíjnak – tette hozzá. Mária jelenleg a szakvizsgájára készül, majd sikeresen le szeretne érettségizni, ezt követően pedig óvó-pedagógusi egyetemen továbbtanulni. A Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság számára rendkívüli öröm látni, amikor egy kedvezményezett tehetsége és kitartása ilyen szépen kibontakozik. Mária története újabb példája annak, hogy a bátorítás, a támogatás és a hit milyen sokat jelenthet egy fiatal életútjában.

Paraditza Mária: A Csányi Alapítvány jóvoltából immár második alkalommal élhettem át azt a különleges élményt, hogy részt vehettem a vers- és prózamondó versenyen, majd az Életút Fesztiválon. Amikor először elindultam ezen az úton, tele voltam bizonytalansággal és félelemmel. Nem hittem igazán abban, hogy képes vagyok kiállni mások elé, és megmutatni önmagam. Az Alapítvány tagjainak a támogató szavai, biztatása és őszinte hite azonban erőt adtak ahhoz, hogy bátran lépjek előre, és merjek hinni magamban. Megtapasztalhattam, hogy a színpad nemcsak kihívás, hanem lehetőség is arra, hogy az ember a lelkéből adjon valamit másoknak. Ezek az alkalmak rengeteget adtak nekem: önbizalmat, élményeket, barátságokat és olyan emlékeket, amelyeket örökké magammal viszek. Hálás szívvel köszönöm a Csányi Alapítványnak mindazt a támogatást, szeretetet és figyelmet, amellyel nap mint nap segítik az utamat. Köszönöm, hogy hisznek bennem akkor is, amikor én még kételkedem magamban, hogy lehetőséget adnak a fejlődésre, és hogy olyan élményekkel gazdagítanak, amelyek örökre meghatározóak maradnak számomra. Nagyon sokat jelent számomra, hogy egy ilyen támogató közösség részese lehetek.

Húsvétvárás a szépvízi központunkban

Idén 10-ik alkalommal szervezték meg a Felnőtt fogyatékos személyek csíkszépvízi ápoló- és gondozó központjában a húsvétváró tojásírási és tojásfestési programot. A hagyományos, családi hangulatú eseményen, melyet 2017-ben Molnár Fülöp szociális munkás kezdeményezett, a központban élő beutaltak és a vezérigazgatóság apparátusában dolgozó kollégák együtt dolgoztak: a kedvezményezettek rajzoltak és festettek, a munkatársak pedig, a gyimesközeploki Molnár Magdika irányításával írták és festették a

szebbnél szebb tojásokat. A programot, mint minden évben, most is nagy érdeklődés övezte. A résztvevők egy része visszajáró vendégnek számít, akik már a saját kesicéjüket is magukkal hozták és ez alkalommal is izgatottan várták a Magdikát, aki lépésről lépésre mutatta nekik a tojásírás technikáját. A foglalkozás végén a tojástartók megteltek a szebbnél szebb írott tojásokkal. A szervezők mosolyogva, elégedetten figyelték az elégedett arcokat és a jó hangulatban írott, gyönyörű tojásokat.

Hargita Megye Tanácsa intézményünkön keresztül idén is támogatja a civil szervezetek szociális programjait

Hargita Megye Tanácsa 2026-ban is kiemelt figyelmet fordít a közösségi és szociális kezdeményezések támogatására, melyeket az igazgatóságunkon keresztül bonyolít le. Intézményünk május 6-án hirdette meg az idei éves együttműködési programokat, amelyek célja a civil szervezetek munkájának ösztönzése és a rászoruló közösségek támogatása.

Az elmúlt évekhez hasonlóan idén is öt fontos támogatási program várja a pályázókat. A kiírások olyan területeket érintenek, amelyek meghatározó szerepet töltenek be a megye szociális ellátásában és közösségi életében: a falugondnoki szolgáltatások támogatása, a fogyatékkal élő személyek segítése, az otthongondozási programok fejlesztése, az idősek támogatása, valamint a veszélyeztetett helyzetben lévő gyermekek és fiatalok jogainak védelme és érvényesítése. A programok célja, hogy erősítsék az önkormányzatok és a civil szféra közötti együttműködést, és hozzájáruljanak a szociális szolgáltatások

minőségének javításához Hargita megyében. A részvételi felhívások, támogatási kérelmek és pályázói útmutatók magyar és román nyelven egyaránt elérhetők a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság hivatalos honlapján. A projektjavaslatok benyújtási határideje 2026. június 8., 15 óra. A pályázatokat személyesen a vezérigazgatóság csíkszeredai székhelyén – Szék utca 152. Szám, 24-es iroda – vagy elektronikus formában az office@dgapch.ro e-mail címen várják. A benyújtott projektek elbírálását és értékelését az erre kijelölt bizottság 2026. június 9. és 12. között végzi el.

HARGITA MEGYE TANÁCSA
TÁMOGATJA
A CIVILSZERVEZETEKET!

a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóságon keresztül

Idén is öt támogatási programmal segítjük a közösségeket és a rászorulókat!

5 TÁMOGATÁSI PROGRAM

- Falugondnoksági támogatási program
- Fogyatékkal élő személyek támogatási programja
- Otthongondozási program
- Időseket támogató program
- Veszélyeztetett helyzetben lévő gyermekek és fiatalok jogainak védelme és érvényesítése

PÁLYÁZATI HATÁRIDŐ:
2026.06.08., 15 ÓRA

PÁLYÁZATI HATÁRIDŐ:
2026.06.08., 15 óra

A PROJEKTJAVASLATOKAT
a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság székhelyén – Csíkszereda, Szék utca 152. szám, 24-es iroda, 530203 irányítószám – vagy elektronikusan az office@dgapch.ro e-mail címen várjuk.

ÉRTÉKELÉS IDŐSZAKA:
2026.06.09.–2026.06.12. között
A benyújtott projektek elbírálását és értékelését az értékelő bizottság végzi.

A programokhoz tartozó részvételi felhívásokat, a támogatási kérelmeket és a pályázói útmutatókat intézményünk honlapján találhatják meg, magyar és román nyelven:
<https://dgapch.ro/anunt-lansare-program-anual-de-colaborare-cu-organizatii-neguvernementale-2020/>

Közös célunk:
EGY GONDOSKODÓB,
ÖSSZETARTÓBB KÖZÖSSÉG!

*Együtt a közösségért,
egymásért!*

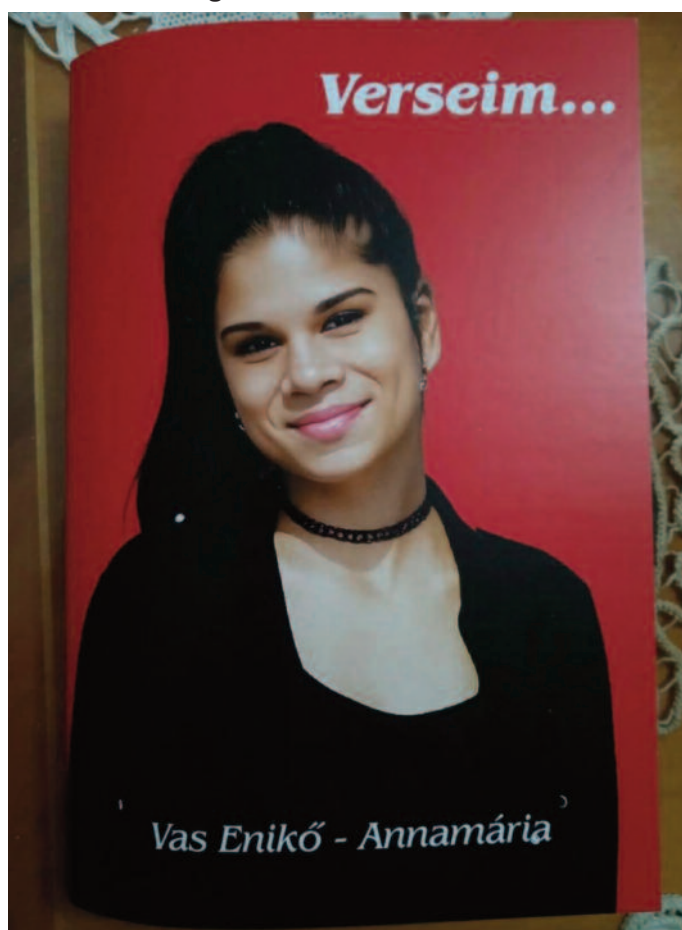

„Verseim...” – vallomások egy fiatal költő tollából

Az első verseskötet sikere után újabb fontos mérföldkőhöz érkezett a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság kis kedvezményezettje, Vas Enikő: a napokban jelent meg második verseskötete „Verseim...” címmel. A kiadvány magában foglalja az első, kisebb kötet anyagát is, ugyanakkor új versekkel, érettebb gondolatokkal és még mélyebb érzelmi világgal gazdagodott.

A fiatal költő verseiben továbbra is az emberi kapcsolatok, a szeretet, az összetartozás, a hiány, a remény és a belső kitartás kapnak hangsúlyt. Írásaiban egyszerre van jelen az érzékenység és az a csendes erő, amely az olvasót is megállásra, elgondolkodásra készteti. A kötet egyik verse, „A szeretet”, különösen jól tükrözi Enikő költészetének világát: „A szeretet nem mindig mosoly, néha könny is, ami lehull. Néha csendben ül melletted, amikor már nincs mit mondanod.” A vers egyszerű, mégis mély gondolatokon keresztül beszél az elfogadásról, az emberi jelenlét erejéről és arról a kapaszkodóról, amelyet a szeretet jelenthet a legnehezebb pillanatokban is. A költeményekből áradó őszinteség talán abból az érzékeny belső világból fakad, amelyet nevelőszülei is különlegesnek tartanak. „Rendkívül finom rezgése van Enikő lelkének, más hullámhosszon van, mint az átlagember” – fogalmazott a hivatásos nevelőszülő, aki családjával együtt hosszú évek óta neveli Enikőt és testvérét. A fiatalok kisgyermekként kerültek a korondi Csíki Simény Lajos nevelőszülő családjához, ahol szeretetteljes, hagyománytisztelő és támogató közegben nevelkedtek. A nevelőcsalád nemcsak elfogadta és bátorította őket, hanem hagyta is kibontakozni személyiségüket, önállóságukat és tehetségüket. A most megjelent verseskötet kiadását is a nevelőszülő család finanszírozta. A köztük kialakult mély érzelmi kapcsolatot jól mutatja, hogy Enikő első verseit nevelőszülei születésnapjára írta. A fiatal költő nemcsak az írásban találta meg önkifejezési formáját. A család tagjaival közösen immár évek óta része a Székely Sasok dobcsapatnak is, amely hagyományőrző rendezvényeken és közösségi eseményeken lép fel. A korondi nevelőcsalád mellett Enikő nemcsak a hagyományokhoz, hanem a történelemhez és a közösségi értékekhez is mélyebben kapcsolódni kezdett. Ezt tükrözi a március 15-e alkalmából írt „Szabadság” című verse is, amely érzékenyen és méltósággal idézi meg a történelmi emlékezet jelentőségét. „Az utcák ma történelemről mesélnek, kokárda virágozik minden szíven, és a márciusi nap melegen ragyog, mintha azt mondaná: emlékezz híven.” A vers emlékeztetni akar arra, hogy a közösségek identitását a múlt tisztelete, az összetartozás és a remény is formálja. Az új kötet

megjelenése kapcsán Enikő az olvasókhoz is szólt: „Kedves olvasók! Nagyon remélem, hogy sikerül felkeltennem az érdeklődésüket, és hogy ez a kötet is elnyeri a tetszésüket. Bízom benne, hogy ugyanúgy pozitív véleménnyel lesznek róla, mint az első könyvről. Ebben a kötetben is ugyanannyi szeretet és munka van, mint az elsőben. Jó olvasást kívánok mindenkinek!” A sorok egyszerűsége és szerénysége jól tükrözi Enikő személyiségét: azt a csendes alázatot és mély érzékenységet, amely verseiben is visszaköszön. A Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság számára öröm és büszkeség látni, amikor egy kedvezményezett tehetsége ilyen szépen kibontakozik, és a nehézségek ellenére is képes megtalálni saját útját. Enikő története nemcsak egy fiatal költő története. Annak bizonyítéka is, hogy a szeretetteljes, támogató családi háttér, az odafigyelés, a bizalom és a bátorítás milyen meghatározó szerepet játszhat egy gyermek személyiségének fejlődésében és álmainak megvalósításában.

Elismerésben részesítették intézményünk szakembereit

A Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság szakembereinek szakmai hozzáértését és elkötelezettségét a gyermekvédelem és a szociális ellátás területén dolgozó szakemberek számára szervezett Gálán ismerték el, amelyet az Intézményesített Fiatalok Tanácsa fennállásának 10. évfordulója alkalmából rendeztek meg. Az esemény az ország különböző részeiről érkező szakembereket gyűjtötte össze, és egyben elismerése volt mindazok munkájának és odaadásának, akik nap mint nap a nehéz helyzetben lévő gyermekek, fiatalok és családok támogatásán dolgoznak.

A „Kedvezményezették jólléte” kategóriában intézményünk két pszichológusát tüntették ki kiemelkedő szakmai tevékenységükért. – „A Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóságok által jelölt szakemberek” kategóriában a Intézményesített Fiatalok Tanácsa és az Országos Gyermekvédelmi és Örökbefogadási Hatóság képviselőiből álló bizottság döntése alapján a díjat Csiszer Csaba pszichológus kapta, míg a „Gyermekek és fiatalok által jelölt szakemberek” kategóriában a díjat Marschal Hajnalka pszichológusnak ítelték oda. Ezek az elismerések jól tükrözik a két szakember szakmai felkészültségét, empátiáját és elhivatottságát, valamint azt a pozitív hatást, amelyet munkájukkal a kedvezményezették életére gyakorolnak. Objektív okok miatt Marschal Hajnalka kolléganőnk nem tudott részt venni az eseményen, ezért a díjat Csiszer Csaba pszichológus közvetítésével kapta meg. Őszintén gratulálunk kollégáinknak az odaadó, felelősségteljes és elkötelezett munkájukért, és további sok sikert kívánunk számukra!

Öröklődő erőszakminták

Véget lehet vetni a családban történő bántalmazások ördögi körének?

Mátyás ellen a csíkszeredai bíróság 6 hónapos távoltartási végzést rendelt el családon belüli erőszak sorozatos elkövetése miatt. A vád: gyakran fogyasztott alkoholt, bántalmazta a feleségét, több alkalommal brutálisan megverte, s az erőszakos jeleneteknek majdnem minden alkalommal szemtanúja volt a három kiskorú gyermekük is. Mátyás, a „családfői jogának” tudatában – melynek értelmében normalitásnak számít, sőt néha szükséges az, hogy a férj „megleccséztesse”, nemcsak a gyermekeit, hanem a feleségét is – dühösen, döböntően és értetlenül állt, amikor azzal szembesült, hogy az addig engedelmes nő váratlanul, szó nélkül elhagyta. Nem számított arra, hogy a felesége intézményes segítséget kér, kiveszi az iskolából a két nagyobbik gyermeket, és – bár a kisfiát nem tudta elvinni otthonról – elhagyta a falut. Nem akkor ment el, amikor véresre verte, hanem egy egyszerű összeszólalkozás után. Nem értette, hogy a nőnek ez volt az utolsó csepp a pohárban.

Távoltartási parancs a nézőpontok tükrében

A bíróságra Mátyás a kisfiával érkezett: kézen fogva vezette, mindketten kifogástalan öltözetben voltak, ingben és élre vasalt nadrágban. A gyermek szorosan az apja mellé ült, nem közelített az anyjához, ami láthatóan bántotta a nőt. A férfi arcáról lerítt az ingerültség, tekintete, gesztusai arról árulkodtak, hogy megalapozatlanoknak tartja az elhangzott vádakot. Arcára volt írva a meggyőződés, hogy családfőként helyesen cselekedett, úgy, ahogy azt gyermekkor óta a szüleitől látta. Nem számított a 6 hónapos távoltartási parancsra, sem arra, hogy a bírósági döntés következtében a kisfiú is a feleségéhez kerül. Egy másik, a sajátjával teljesen ellentétes nézőponton szembesült, melynek értelmében az általa jogosnak tartott „korrekciók” miatt fél éven át nem közelítheti meg a gyermekeit és a feleségét, akiket – elmondása szerint – imád, és akik az „élete értelmét jelentik”.

Otthon vagy csapda?

Mátyás feleségének, Hajnalkának és gyermekeiknek intézményünk, és kérésünkre egy csíkszeredai civilszervezet és egy vállalkozás ház sietett a segítségére. A gyermekek a városban kezdtek tanulni, a nő pedig dolgozni járt. Úgy tűnt, normalizálódni kezdett az életük. Lassan eljött az idő, amikor meg tudtak nyílni. Mély beszélgetések következtek Hajnalkával és a gyermekekkel is, külön-külön. Kikerekedett előttünk a család életvitele – más-más szemszögből megközelítve – melyből a rossz emlékeket ki-ki a maga módján igyekezett

maga mögött hagyni. Hajnalka története felér egy drámával: az anyja kiskorában elhagyta, a gyermekvédelmi rendszerben, nevelőszülőnél nevelkedett. Tudomása szerint egy testvére van, akit felnőttként ismert meg. Nem tartja vele a kapcsolatot, mert az anyjához hasonló életmódot folytat, ami nem felel meg az értékrendjének.

Hajnalka életében a középiskolai évek alatt jelentkezett a szerelem. Miután betöltötte a 18 évet kikerült a gyermekvédelmi rendszerből, de nem lévén hova menni, a nevelőszülő házában maradt. Nemsokára jött a baba, de a kapcsolata nem élte túl az idők próbáját. Nehéz volt a kicsivel a nevelőszülők házában élni, mostoha lett számára a hely, ahol addig otthon érezte magát. Megértette, el kell költöznie, de nem tudta hova mehetne. Egy dologban biztos volt: a világ vagyonáért nem válik meg gyermekétől. Akkor találkozott Mátyással. Összejöttek.

A férfi rajongása hízelgő volt a fiatal lányanyának, boldogsággal töltötte el. Lassan elhalványult a lelkében az úr, melyet a gyermeke apja hagyott benne. Mátyás elfogadta a kicsit is, biztos pontot jelentett a Hajnalka számára. Összeházasodtak, s hogy megalapozzák a jövőjüket, a férfi külföldre ment dolgozni... Amikor kint volt, Hajnalkát kétségek gyötörték... amikor hazajött, bántalmazások sora következett. Ez így folytatódott éveken keresztül. Közben jött a második baba, majd idővel a harmadik. Mátyás sokat dolgozott, és akár külföldön volt, akár itthon, nehéz munkát végzett azért, hogy középszintű életszínvonalat biztosíthasson a családja számára. Közben katonás rendet követelt, esténként gyakran sörözött, és ha „kiakadt”, a szülei más irányba néztek. Mi volt az, ami mégis mellette tartotta Hajnalkát? A biztos otthon és az a tény, hogy a közös gyermekek mellett sajátjaként kezelte Hajnalka házasságon kívüli gyermekét is. Mátyás keményen dolgozott, hogy a gyermekeknek mindenük meglegyen, akár csak bármelyik másik gyermeknek a faluban. Nem szenvedtek hiányt semmiben, csak a nyugodt, érzelmi és fizikai biztonságot nyújtó otthon hiányzott, csak a félelem nélküli életet nem tudta megadni...

Gyermekek a félelem és bántalmazás árnyékában

Sokat beszélgettünk a két lánnyal, míg a kislány majdnem teljesen elzárkózott a beszélgetéstől. Hiányzott neki az otthon és az apja, készült haza... A lányokkal beszélgetve körvonalazódott előttünk a család félelemmel és traumával tele élete, melyben most először van nyugalom – és ezzel egy időben unalom is: a sors iróniájaként mindkettőnek hiányozni kezdett a szülőfalu, az otthon, az udvar, a kutya, a macska, a barátok, az osztálytársak, a közösségi programok. Honvágyuk volt... Azt is

elmondták, hogy otthon szigorúság, rend és fegyelem uralkodott. Ahogy nőttek, meg kellett tanulniuk dolgozni. Az apa szabályai szerint a lányoknak tudniuk kell sütni, főzni, tisztaságot tartani. Az alig 11 és 13 éves lányok, kissé kesernyés mosollyal az arcukon, de büszkén mondták: bármilyen ételt el tudnak készíteni, akár ünnepi fogást is, és az sem jelent gondot, ha tésztát, vagy tortát kell sütniük. Arról pedig minden alkalommal gondoskodnak, hogy a sütés-főzés végével ne maradjon elmosatlan edény és egyetlen morzsa sem. Megtörtént már, hogy kikaptak a seprű nyeléből, sőt a kés markolatából is... Úgy tűnt, számukra ez volt a normalitás. Nem a munka, nem a katonás fegyelem jelentette a nehézséget, hanem az anyjukat féltették.

Elmondták, voltak pillanatok, amikor attól rettegetek, hogy az apjuk egy végzetes ütést mér rá... „Volt olyan, hogy hajnalban kiabálásra, dulakodásra ébredtem, megijedtem. Próbáltam közbe lépni, segíteni anyumnak, kértem, hogy ne csinálja. Legutóbb, amikor megtörtént, a testvéremmel mindketten felmentünk a szobájukba. Vért láttunk... egy csomó vért a földön, a falon, anyun... Anyum az ágy mellett volt, kérte, hogy hagyja, mert eltörött az orra, és nagyon vérzett... De nem állt le, tovább ütötte. Minket elküldött onnan, ki kellett menni a szobából”, mondta Barbara. Eszter arra emlékezett, hogy egyik alkalommal, amikor arra kérte az apját, hogy hagyja abba, ne üsse tovább az anyját, akkor kapott egy pofont, hogy ne szóljon bele a felnőttek dolgába. A lányok felidéztek azokat az emlékeket is, amikor kicsik voltak, és nekik mesét kellett nézni, amíg az apja kitombolta magát. Eszter arról álmodik, hogy rendőr, vagy ügyvéd lesz majd, hogy hatalmában álljon „jót tenni” – leállítani a családon belüli erőszakot. Barbara cukrász szeretne lenni, mert édes pillanatokot akar csempészni a szomorú emberek életébe...

A külföldi munka előnye és átka: anyagi biztonság, „menő cuccok”, és megromlott kapcsolat

Pár nappal a bírósági tárgyalás után beszélgetünk Mátyással. Elmondta: 37 éves, 13 éve házasodott össze Hajnalkával. Úgy gondolja, „szinte jelentéktelen” volt az a történet, ami miatt kialakult ez a helyzet, de most már látja azt is, hogy Hajnalka a „régebbi dolgok miatt kérhette és kapta meg a távortartási parancsot”. Beszélgetésünk alatt tanúi voltunk a vívódásának, hangot adott a benne tomboló ellentétes érzéseknek. Láthatóan átélte a romantikus emlékeket a kapcsolatuk kezdetéről,

miközben felidézte a felesége iránt érzett szerelmét, majd a szeretetet a felesége és gyermekei iránt. Felismerte és elismerte, hogy másként is alakulhatott volna az életük, nem szabadott volna, hogy átéljék a sok egymásnak okozott lelki és fizikai fájdalmat. Bánkódott és vádolta önmagát, majd visszazuhant a jelenbe, és érveket sorakoztatott fel, hogy igazolja az erőszakos tetteit és felmentse magát a felelősség alól. Úgy véli: az aktuális helyzethez a mindkét fél részéről jövő bizalmatlanság, a féltékenységi, és az egyetértés hiánya vezetett. Kérdésünkre elmélázva emlékezett azokra a napokra, amikor megismerte Hajnalkát. „Hát... fergeteges... fergeteges volt...” mondta a férfi, majd hosszú csend következett, ami alatt küzdeni próbált a könnyeivel. „Elnézést”

– suttogta, és elfordította a fejét, hiszen egy keményfából faragott, nyakas férfi nem engedheti meg magának, hogy mások sírni lássák. Nehezen jött a szó, amikor folytatni kezdte: „mikor megláttam... hmm... micsa nő! Jó lenne, ha a feleségem... a csajom lenne... ugye, akkor még fiatalok voltunk. Össze is jött. Jól megvöltünk... jól megvöltünk. Jó lenne, ha megint úgy volnánk! Csak hát... telt az idő, szegény voltam, a feleségem nevelőszülőknél nevelkedett, így mikor összekerülünk, külföldre kellett menni. Nem volt házuk, nem volt senki, aki támogasson. Külföldet járom már kilenc éve, az életünket el kellett valahol kezdjük. A gyermekeknek is meg kell, legyen mindene, nem maradhatnak a barátaik, osztálytársaik mögött... Szerintem... a távollét miatt ment szét ez az egész...” mondta a Máttyás. Hozzátette: „nem tudtunk úgy kommunikálni, mint az a pár, amelyik napi szinten együtt van, két – két és fél hónap sok idő, ha távol vagyunk. A távolság megölte az egészséget... vagyis igazából nem megölte, hanem legyengítette”. A kérdésre, hogy a külföldi tartózkodása alatt, milyen gondolatok jártak a fejében, azt válaszolta, hogy sokat foglalkoztatta az, hogy milyen nehéz lehet a feleségének itthon a szüleivel, hiszen idegenként került be a családba. „Idővel építettünk, de a szüleimmel most is egy udvaron vagyunk. Nem igazán jöttek ki az elején, neki az nem lehetett könnyű. Közben természetesen féltékeny voltam, és ő is az volt. Az járt a fejében, hogy megcsalhat, hogy biztos megcsal... Ezek a gondolatok többször átcikáztak az agyamon, de akkor még nem voltak folyamatosak. Pár hónapja dolgozni kezdett, éjszakai műszakban is. Ha pár percet késett, ott zakatolt az agyamban a kérdés: vajon kivel csal meg? Vajon hol van? Miért nem jön? Kivel beszélget? Tudja, nem is valós az a dolog, de az ember úgy képzei, hogy biztos megcsal. Legutóbb furcsán viselkedett a gyermekekkel... mindenért veszekedett velük. Ez szokatlan volt. Fáradt volt biztosan, és én is fáradt voltam, mert amikor itthon tartózkodom is munkát vállalok, nehéz munkát... kell a pénz a családnak. Összevesztünk, és ez vezetett idáig”, mondta a férfi.

A bántalmazás dinamikája: düh, feszültség, kitörés

Máttyás többszörös igennel ismerte el, hogy a 13 éves házasságuk alatt fizikailag is bántalmazta a feleségét, de arra a kérdésre, hogy mikor ütötte meg először, nem tudott válaszolni. Azt sem tudta megmondani, hogy miért bántotta, csak találgatta: „a bizalmatlanság miatt... ejsze”. Megkérdeztük a férfit, mi zajlik olyankor benne, amikor belső készletét érez, hogy bántalmazza a feleségét? A válasz letaglózó volt: „Nem tudom elmagyarázni. Ezért kértem a pszichológiai segítséget, ha lehet, mert én próbálom folyton... de akkora düh szabadul fel bennem néha, főként

olyankor, mikor összeszólalkozunk... úgy négyhavonta–öthavonta... talán a stressz... nem tudom... úgy felgyűl, hogy elrobbanok. Egyszerűen nem tudom önmagam visszafogni... nem... nem tudom ezt megmagyarázni. Olyankor tudom, hogy nem kellene, de mint a csörgőóra, csak megyek előre” vallotta be. Megkérdeztük Mátyást, hogy általában miből robbant ki egy-egy veszekedés, mely végül tettelegességig fajult? A férfi meglepően gyorsan, határozottan adott egy példát. Elmondta, hogy tisztaságmániás, a felesége pedig egy tiszta, pedáns nő, a házukat nagyon szépen rendben tartja. Ennek ellenére, őt pár morzsa is irritálja, és volt, amikor ez pofonokhoz vezetett. Bevallotta: szerinte nem elfogadható az, ha

valaki halogatja az elvégzésre váró munkát. „Ezt magammal szemben is elvárom. Nem tudom túrni, magamat is megszidom – tudom, viccesen hangzik – de ha valamit meg kell csinálni, akkor meg kell csinálni. Ebben nőttek fel, belém verték, hogy ezt most kell megcsinálni, nem két óra múlva. Most megcsináljuk, s két óra múlva pihenhetünk. Ez a szokás az végigkísérte életemet”, mondta meggyőződéssel. Hozzátette: ebben a szellemben nevelte a gyermekeit is, mert tudja, a szorgalmas munkás emberek a nehézségek ellenére is boldogulni fognak. Kérdésünkre, hogy az agresszivitásba torkolló veszekedések alatt a gyermekek hol voltak, azt válaszolta, hogy legtöbbször nem voltak ott, de elismerte, hogy volt, amikor ők is jelen voltak és látták az agresszív jeleneteket. „Ez itt a baj, hogy nem tudom, hogy ez az indulat ez miből indul ki, pedig szeretem őket, imádom őket, a gyermekeket és a feleségemet is... s nem tudom, hogy miből indul ki... hátha ezen a pszichológia... valamit felszabadít, vagy nem tudom...”, mondta. A kérdésre, hogy a gyermekek sírása olyankor hatott-e rá, azt válaszolta: „hát nehezen... nagyon nehezen... s ezt valahogy ki kell, hogy orvosoljuk”. Mátyás aláhúzta, minden erejével azon van, hogy véget vessen az indulatainak. „annyira el vagyok szánva és keseredve, hogy ennyire elveszítettem őket, hogy ha hazajönnének, bevállalnám, hogy aláírok egy papírt, hogy ha bántom, akkor jöjjenek és vigyenek el, zárjanak be. Teljes mértékben megpróbálnék uralkodni magamon”, mondta bizakodóan.

„Nem volt gyermekkorom...”

Arra a kérdésre, hogy a gyermekeit bántotta-e valamikor, kitérő választ adott: „attól függ, hogy mit értünk bántalmazás alatt... mert ugye engem (...) úgy neveltek fel, hogy egy-két nyaklevest azért csak kap a gyermek, hogy ha rosszat csinál, vagy ha megkérik valamire, s nem csinálja, vagy felesel, akkor valamivel nevelni kell”, mondta meggyőződéssel. S ha már a gyermekekről beszélgettünk, megkérdeztük: milyen volt a gyermekkor? A válasz spontán módon, suttogó hangon jött: „Nem volt gyermekkorom.” Tényként közölte, nem próbálkozott együttérzést kicsikarni belőlünk. Úgy ejtette ki ezt a három szót, mintha bele-törődött volna a sorsába, vagy mintha ez lenne

normális. „Hét évesen kaszáltam, mint édesapám. Nem volt játék, nem volt szaladgálás, folyamatosan dolgoztunk”, mondta, és azonnal igazolni próbálta a szüleit: „szegény világ volt... ahogy tudták, úgy csinálták”. Megkérdeztük, hogy gyermekkorában gyakran kapott verést a szülőktől? A válasz határozott „igen” volt, viszont a kérdés, hogy ez jogos volt-e, keserű mosolyt csalt az arcára. „Hmm... egy gyermek szerint sem jogos, ha

kikap, de szerintem 70 százalékban nem volt jogos”, mondta. S bár 30 százalékban jogosnak véli, hogy verték, nem tudta megmondani, hogy általában mi volt a verés oka. Így hosszas gondolkodás után kijelentette: „biztos a gyermeki csínyek miatt”. Mint mondta, gyermekkorában a családi élet „zajlott”. Elismerte, hogy az apja gyakran bántalmazta az anyját. Nehezen mondta ki, és nem is egész mondatban: „megtörtént... párszor megtörtént... igen”. A beismerés után azonnal mentegetni kezdte az apját: „nehéz volt... faluhelyen ez... abban az időben nagyon nehéz volt az élet”. Nekiszegeztük a kérdést, hogy szerinte a nehéz élettel megmagyarázható a feleség bántalmazása? A válasz spontán jött: „Nem! Nyilván, hogy nem!” Elhallgatott, pár másodpercig ellentétes érzések tomboltak benne.

Látszott rajta, hogy ösztönösen védelmébe szerette volna venni az apját, majd kirobbant belőle a vád és az önvád: „Ez egyáltalán nem helyénvaló, ez aljasság! És ezt magamra is értem: az, hogy a feleségemet megvertem, aljasság! Szánalomra méltó... vagy azt sem tudom, jól fejezem-e ki magam... talán még arra sem... de... megtörtént, az a helyzet. Ez az igazság. Náluk is megtörtént... a szüleimnél. Nem azért történt meg, mert nem szerették egymást, vagy nem tisztelték egymást, ott is ki tudja milyen indulatok szabadultak fel. Nem lehet tudni. (...)” Rövid szünet után kijelentette: „Amit elkövettem, azt felvállalom”.

Az erőszak öröksége

Megkérdeztük, hogyan élte meg gyermekként, hogy az édesapja bántalmazta az édesanyját? „Rosszul. Nagyon rosszul” – jött a spontán válasz. Folytatta: Nagyon nehéz volt. Még most is... Volt egy olyan pillanat, hogy most is, ha eszembe jut, elfog a borzalom”. Amint kimondta, vívódni kezdett. Az, hogy a saját tetteit felvállalja, nem jelentett a számára gondot, de a szülei életéről nehezen indult a beszéd. „Remélem, a jó Isten megbocsájt azért, hogy a szüleimet elárulom... Rengeteget ittak abban az időben mindketten. (...) Csak a pálinka, csak a pálinka, csak a pálinka. S akkor jöttek a balhék, s a gyermek ment dolgozott, végezte az esti dolgot, az állatokat. (...) Édesapám meg se nézte, csak előkapta az ostort, vagy ami sikerült, s hip-hop, megkent, s azzal feküdt le s aludt. S ha nem engem,

akkor édesanyámat. Ezért mondtam az imént, nekem gyermekkorom nem volt. Az nem gyermekkor volt, brutális volt. Én megpróbálom, hogy ne olyan legyek, s minden erőmmel azon vagyok... csak hát becsúsznak ilyen dolgok... becsúsztak (!) ilyen dolgok, hogy idáig jutottunk. S nem tudok uralkodni magamon... mert feltelik... ezt elmagyarázni nem tudom. Szakemberhez is elmegyek, ezt már régebb terveztük a feleségemmel, ő tudja ezeket a dolgokat. Tudta, hogy annyira fel tudok mérgelődni, vagy nem is tudom megnevezni sem, hogy mi az...”, fejtette ki Mátyás. A férfit láthatóan megviselte a beszélgetés, a gyermekkori traumák felelevenítése és az, hogy „elárulta” a szüleit. „Felneveltek, nem elvetettek... milyen volt, olyan volt, de itt vagyok... s köszönöm nekik, mert sokat szenvedtek ők is”, mondta lenyelt könnyek és elfojtott sóhajtások között a férfi.

Üzenet a bántalmazó férfiakkal

Megkérdeztük, mit szeretne tenni a következő 6 hónapban, a távollattási parancs érvényesítése alatt? Első gondolata az volt, hogy haza vinné a családot. „Tudom, nem vihetem haza őket, mióta ez az eset megtörtént, magamat is gyűlölöm. Szeretnék jobbá válni... eddig úgy hittem, jó ember vagyok, de tévedtem”, mondta, majd ígéreteket fogalmazott meg önmaga felé: „mindent megpróbálok, pszichológushoz megyek, hogy egyszer ettől a dühtől szabaduljak meg, ha meg lehet... Csendesebb leszek... Arról szól az egész, hogy a jelenlétemben ne érezzék veszélyeztetve a gyermekek és a család magukat.” S hogy mit csinálna másképp, ha újratekintné az életét? „Ezt az életmódot, ezt az erőszakot kipucolnám... a többi az mind jó lenne... jaj, s a megértés... a feleségemmel is olyan nehéz...

én mondom egyet, s ő mást akar csinálni. Fiaitólam 8 évvel... látszik is a különbség, mert nem egyformán látjuk mindig a világot, a helyes válaszokat a dolgokra. Egyebet nem csinálnék másképp, csak ezt az erőszakot, ezt azonnal megszüntetném”, mondta a férfi. Hangot adott annak is, hogy a bíróságon valótlanságokat is állítottak, mert ő nem részeges, annak ellenére, hogy esténként gyakran megiszik egy-két sört, „de nem részegségig”. „Tisztán emlékszem mindenre, amikor menjen a dolog (szerk. megj.: az erőszakkal tele pillanatokra) de nem tudok leállni”, tette hozzá, majd egy üzenettel zárta a mondanivalóját, melyet a bántalmazó férfiakkal szánt: „Azt üzenem nekik, hogy ne tegyék, hogy beszéljék meg, s ha nem megy, váljanak el tisztességesen. Ne tegyék tönkre egymás életét”.

Epilógus

Eltelt pár hét. A gyermekek lelkében halványabbak lettek a rossz emlékek, s a félelemre fátlyat terített az egyre erősebb honvág. A kisfiú folyton az otthonról beszélt, határozottan ismételtette: akár mennek, akár maradnak a nővérei és az anyja, de ő hazamegy! A két lány próbált kitartani, de nyilvánvaló volt, hogy számukra is hiányzik a megszokott közösség. Hajnalka egyre csendesebb, egyre bizonytalanabb lett... Mátyás készen állt arra, hogy visszakapja a családját. Titokban tartani kezdték a kapcsolatot. Hajnalka bejelentette, hogy ki szeretne békülni a férjével. Kérelmezte a távollattási végzés visszavonását. A férfi a

családját után jött. Váltottunk néhány szót. Mátyás fogadkozott: ezután minden rendben lesz közöttük, mindent megtesz, hogy többé ne kerüljenek ilyen helyzetbe. A tekintete győzelemről árulkodott. Hajnalka szégyenlősen, alázattal simult a férfi oldalához. Kerülte a tekintetünket. A gyermekek boldogoknak tündek. Elköszöntünk. Az ajtót behúzták maguk mögött, de a levegőben ott maradt a kérdőjel: mit hoz a holnap?

A történet valós, a szereplők nevét a személyiségi jogok védelme érdekében megváltoztattuk. Az illusztrációkat AI-al generáltuk.

Közös alkotás és örömteli pillanatok az Őrangyal programban

Május 27-én a Gondviselés Segélyszervezet adott otthont a Székelykeresztúri Szociális Szolgáltatói Központtal közösen szervezett Őrangyal programnak, amely ezúttal is élményekkel és örömteli pillanatokkal gazdagította a résztvevő gyermekeket és fiatalokat. A foglalkozás középpontjában ezúttal a nemezelés állt: a résztvevők színes gyapjából készítettek puha, vidám labdákat. Az alkotótevékenység nemcsak kreatív kikapcsolódást jelentett számukra, hanem lehetőséget biztosított kez ügyességük, finommotorikájuk, türelmük és koncentrációjuk fejlesztésére is. A közös munka során a gyermekek egymást segítve, együtt örültek az elkészült alkotásoknak, ami tovább erősítette a közösségi élményt és az összetartozás érzését. A program jó hangulatú közös táncsal zárult, majd egy különleges buborékfogatag tette még emlékezetesebbé a napot. A lebegő buborékok és a felszabadult játék sok mosolyt csalt a résztvevők arcára. Az ilyen alkalmak túlmutatnak a készségfejlesztésen: közös élményeket, örömet és értékes emberi kapcsolatokat teremtenek a kedvezményezettek számára.

**Kiadja a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság
Csíkszereda, Szabadság tér 5. sz.**

Szerkeszti: Kovács Anna.

Lapterv és tördelés: Kovács Anna.

ISSN 2393 – 4360, ISSN-L 2393 – 4352

CUPA DE JUDO FOARȚA TRANSILVÂNIEI
DIPLOMA
LOCUL: 2
NUME: RĂDUF TRAIU
CATEGORIA: 21 kg - 229 kg
CLUBUL: CS JUDO ILOVE

CUPA DE JUDO FOARȚA TRANSILVÂNIEI
DIPLOMA
LOCUL: 1
NUME: SORELI MARIU
CATEGORIA: 21 kg - 229 kg
CLUBUL: CS JUDO ILOVE

CUPA DE JUDO FOARȚA TRANSILVÂNIEI
DIPLOMA
LOCUL: 3
NUME: TÂMBULEA
CATEGORIA: 21 kg - 229 kg
CLUBUL: CS JUDO ILOVE

CUPA DE JUDO FOARȚA TRANSILVÂNIEI
DIPLOMA
LOCUL: 4
NUME: RĂDUF TRAIU
CATEGORIA: 21 kg - 229 kg
CLUBUL: CS JUDO ILOVE